

Številka: Up-794/18-25

Datum: 10. 11. 2022

ODLOČBA

Ustavno sodišče je v postopku odločanja o ustavni pritožbi Ivana Zidarja, Ljubljana, ki ga po njegovi smrti nadaljuje hči Dora Zidar Strojko, Ljubljana, ki jo zastopa Aleksander Pevec, odvetnik v Ljubljani, na seji 10. novembra 2022

odločilo:

Ustavna pritožba zoper sodbo Upravnega sodišča št. I U 242/2016 z dne 3. 10. 2017 se zavrne.

OBRAZLOŽITEV

A.

1. Z izpodbijano sodbo je Upravno sodišče zavrnilo tožbo, ki jo je pritožnik vložil zoper odločbo prvostopenjskega davčnega organa z dne 28. 5. 2013, s katero je ta po opravljenem postopku davčnega inšpekcijskega nadzora pritožniku odmeril davek od nenapovedanih dohodkov po petem odstavku 68. člena tedaj veljavnega Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 32/12 in 94/12 – ZDavP-2). Davek je odmeril za obdobje od 1. 1. 2006 do 31. 12. 2009 od davčne osnove 1.434.882,85 EUR po povprečni 40,71-odstotni stopnji dohodnine v znesku 584.140,69 EUR in pripadajoče obresti. Po oceni prvostopenjskega davčnega organa povečanja pritožnikovega premoženja in njegove porabe (potrošnje) v nadzorovanem obdobju (od 1. 1. 2006 do 31. 12. 2009) ni mogoče pojasniti z dohodki, ki jih je v tem obdobju prejel, niti z višino njegovega premoženja na začetni dan nadzorovanega obdobja. Na določitev višine davčne osnove sta ključno vplivali ugotovitev, da je v nadzorovanem obdobju pritožnik svoje premoženje iz naslova vrednostnih papirjev povečal za 1.639.884,76 EUR, in ugotovitev, da je bila ob hišni preiskavi na pritožnikovem domu, ki je bila opravljena 12. 2. 2008 v okviru nekega

drugega (predkazenskega) postopka, v domačem sefu najdena gotovina v višini milijon EUR.

2. V obrazložitvi izpodbijane sodbe je Upravno sodišče med drugim zavrnilo tožbene očitke, da je prišlo do bistvenih kršitev pravil postopka v zvezi z dokazovanjem drugačnega obsega gotovine, najdene ob hišni preiskavi (po navedbah pritožnika, ki jih je med postopkom spremenil, naj bi bila namreč najdena le manjša vsota gotovine, okoli 10.000 EUR in ne milijon EUR). Po oceni Upravnega sodišča ne drži, da davčni organ dokaznim predlogom pritožnika ni sledil oziroma da je njegove dokaze neobrazloženo zavrnil. Davčni organ naj bi izvedel ugotovitveni postopek, v katerem je zbiral podatke tako od pritožnika kot tudi po uradni dolžnosti.¹ Ob upoštevanju pritožnikovih predhodnih izjav ter drugih dokazov naj bi njegove navedbe o manjši vsoti najdene gotovine utemeljeno zavrnil kot neprepričljive. Davčni organ naj bi argumentirano odgovoril in se opredelil tudi do notarsko overjene izjave Alojzije Jožefe Brdar z dne 16. 4. 2013, ki jo je predložil pritožnik, ter izjav Mirka Škoriča in Stojana Zdolška, ki ju je davčni organ pridobil sam. Prav tako naj bi argumentirano kot nepotrebno zavrnil zaslišanje policistov, ponovno zaslišanje prič Mirka Škoriča, Alojzije Jožefe Brdar in odvetnika Stojana Zdolška, ki so bili prisotni pri hišni preiskavi. Iz razloga najožje sorodstvene povezanosti naj bi bilo utemeljeno zavrnjeno tudi zaslišanje pritožnikove žene. Do njene pisne izjave, ki jo je pritožnik predložil v pritožbi, naj bi se pravilno opredelil davčni organ druge stopnje. Tudi po presoji Upravnega sodišča neposredno zaslišanje prič v davčnem postopku ni bilo potrebno, saj naj pritožnik ne bi navedel drugačnih okoliščin, ki bi kazale, da je zaslišanje potrebno zaradi ugotovitev, pomembnih za odločitve.

3. Upravno sodišče je poleg tega navedlo, da v primeru, če zavezanec sam zatrjuje obseg premoženja (kot ga v obravnavani zadevi v pripombah na zapisnik zatrjuje pritožnik glede milijona EUR gotovine, najdene 12. 2. 2008 pri hišni preiskavi), to pa je lahko dejstvo, ki davčno osnovo povečuje, in če je davčni organ takšno zatrjevanje sprejel oziroma se z njim strinjal, dejstvo postane nesporno. Šlo naj bi za stališče Vrhovnega sodišča iz sodbe št. X Ips 25/2015 z dne 18. 5. 2016. Upravno sodišče je pojasnilo, da je pritožnik na zapisnik podal pripombe, v katerih je med drugim zatrjeval obstoj milijona EUR gotovine v hišnem sefu v času hišne preiskave 12. 2. 2008. Navedeno naj bi samoiniciativno zatrjeval tudi v pisnih odgovorih, v katerih je na več mestih trdil, da je imel veliko gotovine in da je bila gotovina (milijon EUR

¹ Poleg posameznih izjav prič, prisotnih pri hišni preiskavi, naj bi od Specializiranega državnega tožilstva pridobil odgovor, da so kriminalisti pri izvajanju hišne preiskave dejansko našli večje število bankovcev v apoenih po 500,00 EUR, ki pa jih niso prešteli niti kakorkoli drugače kriminalistično tehnično dokumentirali, in da je bila narejena le pavšalna ocena, da gre za veliko denarja oziroma za gotovino v znesku milijon EUR. Pojasnjeno pa naj bi bilo tudi, da razlog za to, da najdena gotovina ni bila evidentirana in zasežena, ni bil v tem, da je bilo gotovine malo, pač pa v tem, da se je nalog za hišno preiskavo nanašal na druge listine, ki so se iskale.

oziroma okoli milijon EUR), ki je bila najdena ob hišni preiskavi, njegova. Ugovore pritožnika, da ni sam nikoli podal izjave davčnemu organu, da je bil pri njem 12. 2. 2008 najden milijon EUR (šlo naj bi za izjave njegovega pooblaščenca), je Upravno sodišče zavrnilo kot neutemeljene. V obravnavani zadevi naj ne bi šlo za situacijo, da pritožnika ne bi zastopala oseba brez pooblastila. Na kakšen način pa je pritožnik komuniciral s svojimi pooblaščenca, je po oceni Upravnega sodišča stvar njihovega pooblastilnega razmerja in ne tega postopka. V postopku naj bi imela dejanja, ki jih opravi pooblaščenec v mejah pooblastila, enak pravni učinek, kot če bi jih opravila stranka sama. Upravno sodišče kršitve 53. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (Uradni list RS, št. 24/06 – uradno prečiščeno besedilo, 126/07, 65/08, 8/10 in 82/13 – v nadaljevanju ZUP) ni ugotovilo. Kolikor pa pritožnik zatrjuje, da gre za situacijo iz četrtega odstavka 53. člena ZUP, je to zavrnilo kot nedovoljeno tožbeno novoto.

4. Upravno sodišče je zavrnilo tudi pritožnikov predlog, da samo na glavni obravnavi izvede zaslišanje prič. Odločitev, da odloči brez glavne obravnave, je utemeljilo z obrazložitvijo, da so bili dokazi izvedeni in pravilno presojeni že v postopku izdaje izpodbijane odločbe, da drugih dejstev, ki bi kazala na to, da bi bilo treba obstoječe dokaze presoditi drugače, ni našlo in da novih dokazov pritožnik v tožbi ni predlagal. Sklicevalo se je na drugo alinejo drugega odstavka 59. člena ter prvi in drugi odstavek 51. člena Zakona o upravnem sporu (Uradni list RS, št. 105/06, 62/10 in 109/12 – v nadaljevanju ZUS-1).

5. Vrhovno sodišče je predlog za dopustitev revizije zoper sodbo Upravnega sodišča zavrnilo, odločitev pa obrazložilo s splošnim sklicevanjem na neobstoj pogojev za dopustitev revizije.

6. Pritožnik zatrjuje kršitev 2., 14., 22., 23., 25., 33. in 67. člena Ustave, 6. člena Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (Uradni list RS, št. 33/94, MP, št. 7/94 – v nadaljevanju EKČP) ter 1. člena Prvega protokola k EKČP. Uveljavlja oba pogoja za sprejem ustavne pritožbe v obravnavno iz drugega odstavka 55.b člena Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 – uradno prečiščeno besedilo, 109/12, 23/20 in 92/21 – v nadaljevanju ZUstS). Pritožnik odločitvi Upravnega sodišča, da ne izvede glavne obravnave glede domnevne najdbe denarja v sefu, očita arbitrarnost. Upravno sodišče naj bi protislovno menilo, da je davčni organ pravilno presodil vse dokaze, čeprav predlagani dokazi z zaslišanjem v davčnem postopku sploh niso bili izvedeni, pri čemer naj bi šlo za dejstvo, glede katerega dokazno breme nosi davčni organ. Odločilna naj bi bila hipotetična izjava pritožnikovega zastopnika mag. Ivana Simiča, ki naj bi davčnemu organu izjavil, da naj bi bilo gotovine, ki je bila odkrita v hišni preiskavi, za milijon EUR. Izjava naj bi bila naknadno preklicana. Prav za tak primer naj bi ZUP v četrtem odstavku 53. člena izrecno zahteval, naj se opravi dokazna ocena tovrstnega preklica, kar ni bilo storjeno, pri tem pa, kot nadalje navaja pritožnik, niti drugostopenjski davčni organ niti Upravno sodišče nista prišla dlje kot do tega, da zgolj dopuščata možnost, da bi lahko

šlo za milijon EUR. Pritožnik navaja tudi, da Upravno sodišče ni ravnalo v skladu z zahtevo po ustavnoskladni razlagi zakonskih in podzakonskih predpisov, ko je razlagalo četrti odstavek 53. člena ZUP ter 51. in 59. člen ZUS-1. Ustavnoskladna razlaga teh določb bi morala po mnenju pritožnika voditi v izvedbo predlaganih dokazov.

7. Ustavno sodišče je s sklepom št. Up-794/18 z dne 12. 4. 2022 sklenilo, da ustavne pritožbe zoper sklep Vrhovnega sodišča ne sprejme v obravnavo, v obravnavo pa je sprejelo ustavno pritožbo zoper sodbo Upravnega sodišča. V obrazložitvi sklepa je napovedalo, da bo zlasti presodilo, ali je bila pritožniku kršena pravica iz 22. člena Ustave, ker mu ni bilo omogočeno zaslišanje predlaganih prič na glavni obravnavi pred Upravnim sodiščem. O sprejemu ustavne pritožbe v obravnavo je v skladu s prvim odstavkom 56. člena ZUstS obvestilo Vrhovno in Upravno sodišče ter Ministrstvo za finance.

B.

8. Ustava v 22. členu izrecno ne zagotavlja pravice posameznika do neposrednega zaslišanja prič v postopku pred sodiščem in pred drugimi državnimi organi, organi lokalnih skupnosti in nosilci javnih pooblastil, ki odločajo o njegovih pravicah, dolžnostih ali pravnih interesih (za razliko od 29. člena Ustave, ki to pravico izrecno podeljuje v kazenskih postopkih). Vendar pa je ustavnosodna presoja, izrecno tudi v zvezi s postopki v upravnih sporih, že pojasnila, da je pravica predlagati dokaze in si zagotoviti njihovo izvajanje v sodnem postopku del pravice do izjave in je varovana z 22. členom Ustave. Ta pravica sicer ni neomejena, morebitne omejitve pa ne smejo iti na škodo zahteve po enakopravnem položaju (enakosti orožij) strank, ki v postopku nastopajo.² Glede na navedeno je treba vprašanje, ali ima tožeča stranka v upravnem sporu ustavnopravno pravico do neposrednega zaslišanja prič pred sodiščem, ki odloča v upravnem sporu, po eni strani presojati v luči pravice do izjave, katere del je tudi pravica do dokaza,³ po drugi strani pa v luči pravice do enakega varstva pravic strank upravnega spora, ki zagotavlja enakost strank, v tem primeru upravnega spora, v dokaznem postopku oziroma enakost orožij. Ta zahteva, da nobena od strank pri možnosti dokazovanja ni omejena s pogoji, ki jo postavljajo v bistveno slabši položaj glede na nasprotno stranko.⁴ Pravica do enakega varstva pravic

² Odločba Ustavnega sodišča št. Up-220/05 z dne 29. 3. 2007 (Uradni list RS, št. 34/07, in OdlUS XVI, 49), 9. točka obrazložitve.

³ Odločbi Ustavnega sodišča št. U-I-397/98 z dne 21. 3. 2002 (Uradni list RS, št. 35/02, in OdlUS XI, 49), 7. točka obrazložitve, in št. Up-642/05 z dne 7. 2. 2007 (Uradni list RS, št. 16/07, in OdlUS XVI, 38), 5. točka obrazložitve.

⁴ V bistvenem enako zahtevo po enakosti orožij razlaga tudi Evropsko sodišče za človekove pravice (v nadaljevanju ESČP). Prim. sodbe ESČP v zadevah *Regner proti Češki republiki* z

oziroma enakost orožij ima v upravnih sporih še poseben pomen, ker sta bili stranki upravnega spora v predsodnem postopku, v katerem je že bilo odločeno tudi o dejanskih vidikih zadeve, s tem pa tudi o dejstvih, ki tudi v upravnem sporu ostajajo sporna, v bistveno različnih položajih. O zbiranju dokaznega gradiva in pomenu dokazov je namreč odločal upravni organ, ki v upravnem sporu nastopa kot ena od enakopravnih strank tega postopka.

9. Pri odgovoru na vprašanje, ali ima tožeča stranka v upravnem sporu pravico dokazovati resničnost svojih izjav s pričo, ni mogoče mimo dejstva, da je pri dokazu s pričo ključno vprašanje njene verodostojnosti. Iz tega razloga se pisna izjava priče in njeno neposredno zaslišanje pomembno kvalitativno razlikujeta. Praviloma namreč šele ustno, neposredno zaslišanje priče omogoči sodišču (ali upravnemu organu oziroma drugemu nosilcu oblasti, ki izvaja tak dokaz) celovito preverjanje njene verodostojnosti in resnicoljubnosti. Zato je ključno, da je med pričo in sodiščem vzpostavljen usten, neposreden stik. Ustavno sodišče je že navedlo, da sodnik lahko prosto presoja vrednost posameznih dokazil le tedaj, če sam neposredno sodeluje pri izvajanju dokazov, če je torej sam, s svojimi čutili (ne pa preko posrednika) zaznal naravo in vsebino dokaznih sredstev. Le v takem primeru si lahko ustvari sliko o individualnostih oziroma posebnostih posameznega dokaza, zlasti si lahko ustvari tudi subjektivno mnenje o verodostojnosti zaslišanih prič. Izvajanje načela neposrednosti sodišču torej omogoča, da si lažje ustvari vtis o dokazni vrednosti posameznega dokaza in da lažje izoblikuje psihološko oceno njegove verodostojnosti, po drugi strani pa daje možnost tudi strankama, da neposredno zaslišujeta priče ter se opredelita do drugih dokazov.⁵ Na podlagi pisne izjave sodišče tega ne more storiti oziroma zagotoviti.⁶

10. Iz teh premislekov izhaja, da je ob ustreznem dokaznem predlogu sodišče v upravnem sporu načeloma dolžno samo neposredno zaslišati pričo, ki je v predsodnem postopku sicer že podala pisno izjavo, in sicer ne samo zato, ker bi taka zahteva sama po sebi izhajala iz pravice do izjave oziroma do dokaza v upravnem sporu, temveč tudi zato, ker lahko samo na tak način zagotovi, da je v upravnem sporu spoštovana pravica do enakopravnega obravnavanja strank upravnega spora v pogledu dokazovanja. Če sodišče v upravnem sporu v primeru, ko so priče že v predsodnem postopku podale pisne izjave, ne bi bilo dolžno izvesti neposrednega zaslišanja prič, bi to pomenilo, da bi bila odločitve o načinu izvedbe dokaza z zaslišanjem priče, ki jo je sprejela tožena stranka v predsodnem postopku, odvisna

dne 19. 9. 2017, 146. točka obrazložitve, *Wierzbicki proti Poljski* z dne 18. 6. 2002, 39. točka obrazložitve, *Dombo Beheer B. V. proti Nizozemski* z dne 27. 10. 1993, 33. točka obrazložitve.

⁵ Odločba Ustavnega sodišča št. Up-309/04 z dne 11. 10. 2006 (Uradni list RS, št. 112/06, in OdlUS XV, 97), 5. točka obrazložitve.

⁶ Prim. N. Betetto v: L. Ude in A. Galič (ur.), *Pravdni postopek, zakon s komentarjem spremenjenih členov*, 4. knjiga, Uradni list Republike Slovenije in GV Založba, Ljubljana 2010, str. 181 in 182.

pravica tožeče stranke do izvedbe ustnega zaslišanja prič. Tak položaj bi bil v temeljnem neskladju z zahtevo, da morata biti stranki upravnega spora v bistvenem enakopravni tudi v pogledu dokazovanja.

11. Tako se izkaže, da je pravica do ustnega, neposrednega zaslišanja prič v upravnem sporu varovana z 22. členom Ustave. Zato sodišče v upravnem sporu izvedbe predlaganega dokaza z zaslišanjem priče ne sme zavrniti iz razloga, ker je priča v predsodnem postopku že podala pisno izjavo in ker ocenjuje, da je verodostojnost in pomen te izjave pravilno ocenil že davčni organ, četudi ta ocena sodišča sama po sebi ni nerazumna. V takem primeru bi sodišče izvedbo dokaza s pričami sicer načeloma lahko zavrnilo iz razlogov, ki jih je ustavnosodna presoja na splošno že priznala kot ustavno sprejemljive za zavrnitev dokaznih predlogov, kot so nerelevantnost, neprimernost ali nesubstanciranost dokaznega predloga. Vendar če sodišče v konkretnem primeru po vsebini oceni pomen pisnih izjav, ki so jih priče podale v predsodnem postopku, očitno šteje, da za zavrnitev izvedbe dokaza s temi pričami ni podan noben od ustavno sprejemljivih razlogov. Na podlagi navedenega je treba zaključiti, da stališče Upravnega sodišča v obravnavanem primeru, da ne bo samo zaslišalo prič, ki jih je predlagal pritožnik, ker so v predsodnem postopku že podale pisne izjave, ki jih je po oceni Upravnega sodišča pravilno ocenil že davčni organ, ni skladno z 22. členom Ustave.

12. Vendar Upravno sodišče neposrednega zaslišanja prič ni zavrnilo samo iz navedenega razloga, temveč tudi zato, ker je upoštevalo, da je pritožnik v davčnem postopku večkrat zatrjeval obstoj milijona EUR gotovine v hišnem sefu v času hišne preiskave 12. 2. 2008.⁷ Ustavno sodišče ocenjuje, da to stališče, po katerem ob priznanju spornega dejstva v upravnem postopku odpade potreba po njegovem dokazovanju v sodnem postopku, ni v nasprotju z zahtevami poštenega postopka, ki izhajajo iz 22. člena Ustave. To velja tudi v primeru, če je tožeča stranka dejstvo v upravnem postopku priznala po svojem pooblaščenču, in tudi, če je kasneje v upravnem postopku in upravnem sporu to dejstvo zanikala oziroma preklicala.⁸ V takih primerih iz 22. člena Ustave izhaja le zahteva, da sodišče stranki, ki je dejstvo priznala, kasneje pa priznanje zanikala, dopusti, da obrazloži in utemelji razloge za kasnejše zanikanje oziroma preklic priznanja, ter da se sodišče do teh navedb opredeli. Le če stranki uspe prepričati sodišče o utemeljenosti preklica priznanja dejstva, se ponovno vzpostavi potreba po dokazovanju tega dejstva. V obravnavnem primeru pa pritožnik ni pojasnil, zakaj je priznanje dejstva o višini najdene gotovine v

⁷ Gre torej za to, da je stranka postopka podala trditev, ki je zanjo neugodna, koristna pa za nasprotno stranko. Gre za priznanje, ki ga pravna teorija imenuje anticipirano (vnaprejšnje) priznanje. Učinkuje (še)le, če se nasprotna stranka nanj sklicuje. Tako J. Zobec v: L. Ude in A. Galič (ur.), *Pravdni postopek, zakon s komentarjem*, 2. knjiga, Uradni list Republike Slovenije in GV Založba, Ljubljana 2006, str. 362.

⁸ Prim. prvi odstavek 214. člena Zakona o pravdnem postopku (Uradni list RS, št. 73/07 – uradno prečiščeno besedilo, 45/08 in 10/17 – ZPP).

poznejši fazi davčnega postopka preklical, saj je zanikal, da bi ga sploh dal. Res je sicer to storil po svojem pooblaščenju, a kot je pojasnilo sodišče, imajo v postopku dejanja, ki jih opravi pooblaščenec v mejah svojega pooblastila, enak pravni učinek, kot če bi jih opravila stranka sama. To stališče Upravnega sodišča ni v nasprotju z zahtevami poštenega postopka, ki izhajajo iz 22. člena Ustave. Kot izhaja iz davčnih odločb prve in druge stopnje ter izpodbijane sodbe, je pritožnik v davčnem postopku na ta način, po svojem pooblaščenju, jasno in nedvoumno priznal dejstvo o višini najdene gotovine, in to večkrat. Tako je npr. v pisnem odgovoru z dne 5. 3. 2013 na poziv davčnega organa o predložitvi podatkov o tem, čigava je bila gotovina, ki je bila najdena ob hišni preiskavi, in koliko je je bilo, navedel: "Gotovina, ki je bila najdena, šlo je za okoli en milijon evrov, je od davčnega zavezanca in izhaja iz naslova privarčevanega denarja [...]", dodal pa tudi: "Še dobro, da so bili policisti toliko pošteni in so v zapisnik zapisali, da so našli gotovino." V pisnem odgovoru z dne 9. 4. 2013 je navedel, da "davčni organ ni z nobenim dokazom, niti z nobenim indicem dokazal, da je davčni zavezanec milijon evrov, ki je bil najden ob hišni preiskavi, dobil ali pridobil v letih 2006 in 2007, saj je bil denar najden 12. 2. 2008". Na podlagi teh izjav je Upravno sodišče lahko utemeljeno štelo, da je pritožnik dejstvo o najdbi milijona EUR gotovine ob hišni preiskavi izrecno priznal, zato ni kršilo 22. člena Ustave, ker je zavrnilo neposredno zaslišanje prič, ki bi lahko izpovedale o drugačni višini najdene gotovine pri hišni preiskavi.

13. Pritožnik je glede na navedeno izkazal protiustavnost le enega od dveh nosilnih stališč, s katerima je Upravno sodišče utemeljilo zavrnitev neposrednega zaslišanja prič. Po ustaljeni ustavnosodni presoji pa mora ustavni pritožnik v primeru, ko izpodbijana sodna odločba temelji na dveh (ali več) nosilnih stališčih, za uspeh z ustavno pritožbo izkazati protiustavnost obeh (oziroma vseh) stališč.⁹

14. Poleg zgoraj navedenega ustavna pritožba uveljavlja še nekatere druge očitke. Po eni strani gre za očitke, s katerimi pritožnik graja odločitev Upravnega sodišča, da zavrne tudi izvedbo določenih drugih dokaznih predlogov, ki jih je podal v tožbi, po drugi strani pa za očitke, ki niso povezani z njegovimi predlogi za izvedbo dokazov pred Upravnim sodiščem. Med slednje spada očitek, da je odločitev Upravnega sodišča v zvezi s pritožnikovim poslovanjem z vrednostnimi papirji v tujini arbitrarna oziroma pavšalno obrazložena, in za očitek, da je Upravno sodišče zaradi nepridobitve prevoda nemškega dokumenta, na podlagi katerega je davčni organ ugotavljal stanje pritožnikovih vrednostnih papirjev, odstopilo od stališč iz sodbe istega sodišča št. I U 1829/2016 z dne 14. 6. 2017. Ti očitki so po presoji Ustavnega sodišča neutemeljeni. Odločitev Upravnega sodišča v zvezi s pritožnikovim poslovanjem z vrednostnimi papirji v tujini namreč ni ne neobrazložena ne arbitrarna. Odstopa od ustaljene sodne prakse, kar je pogoj za morebiten poseg Ustavnega

⁹ Odločbe Ustavnega sodišča št. Up-23/09 z dne 17. 2. 2011 (Uradni list RS, št. 21/11), št. Up-2595/08 z dne 23. 9. 2010 (Uradni list RS, št. 86/10) in št. Up-688/05 z dne 7. 6. 2007 (Uradni list RS, št. 55/07, in OdlUS XVI, 89).

sodišča, pa tudi ni mogoče izkazati s sklicevanjem na zgolj eno sodbo, od katere naj bi izpodbijana sodba odstopala.¹⁰ V zvezi z očitki, da je Upravno sodišče neutemeljeno zavrnilo tudi izvedbo preostalih dokaznih predlogov, ki jih je pritožnik podal v tožbi (gre za predlog za zaslišanje in soočenje pritožnikovega zastopnika v davčnem postopku, Ivana Simiča, in njegovega osebnega asistenta, Matjaža Simiča, zaslišanje davčnih inšpektorjev in zaslišanje izvedenca finančne stroke), Ustavno sodišče ugotavlja, da jih je Upravno sodišče zavrnilo bodisi zato, ker je po njegovi presoji z njimi pritožnik želel dokazati dejstva, ki niso pomembna za njegovo odločitev, torej taka, ki na odločitev ne morejo vplivati, bodisi kot nedovoljene tožbene novote, bodisi kot take dokazne predloge, ki niso potrebni za ugotovitev spornih dejstev, ker je zatrjevana dejstva mogoče ugotoviti tudi brez izvedbe predlaganih dokazov. Vsi navedeni razlogi so z vidika 22. člena Ustave sprejemljivi razlogi za zavrnitev dokaznih predlogov. Glede na to, da je Upravno sodišče tudi obrazložilo, zakaj meni, da gre za take razloge, in da tej obrazložitvi tudi ni mogoče očitati arbitrarnosti, ki jo prepoveduje 22. člen Ustave, Ustavno sodišče meni, da odločitev Upravnega sodišča, da zavrne izvedbo navedenih dokazov, ni protiustavna. Ustavno sodišče še dodaja, da pritožnikovega očitka, da Upravno sodišče ni opravilo glavne obravnave, ni obravnavalo kot samostojnega očitka, ker pritožnik ne zatrjuje, da bi bila izvedba glavne obravnave v njegovem primeru potrebna še iz kakšnega drugega razloga kot zaradi izvedbe dokazov pred Upravnim sodiščem. Izvedbo glavne obravnave pred Upravnim sodiščem torej sam razume zgolj kot sredstvo za izvedbo dokazov, zato je njegov očitek o neizvedbi glavne obravnave neutemeljen že zato, ker niso utemeljeni njegovi očitki o protiustavnosti odločitve Upravnega sodišča, da ne izvede dokazov, ki jih je predlagal.

15. Ustavno sodišče je glede na navedeno ustavno pritožbo zavrnilo kot neutemeljeno.

C.

16. Ustavno sodišče je sprejelo to odločbo na podlagi prvega odstavka 59. člena ZUstS v sestavi: predsednik dr. Matej Accetto ter sodnici in sodniki dr. Rok Čeferin, dr. Rajko Knez, dr. Špelca Mežnar, dr. Marijan Pavčnik, dr. Rok Svetlič, Marko Šorli in dr. Katja Šugman Stubbs. Odločbo je sprejelo soglasno.

¹⁰ Prim. sklep Upravnega sodišča št. Up-106/02 z dne 25. 4. 2002 (OdlUS XI, 128), 4. točka obrazložitve.

dr. Matej Accetto
Predsednik